

БІЛОЦЕРКІВЦІ

№ 4 (27)

30 червня
2014 року

ВІСНИК БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ КОСТЯНТИНА ЄФИМЕНКА WWW.EFIMENKO.ORG

Костянтин Єфименко слухає розповідь Максима Квітницького про хід археологічних досліджень на Замковій горі

ВІРИШ - МРІЙ, ПЛАНУЄШ - ДЕРЗАЙ!

Переді мною – перший номер газети «Білоцерківці», який вийшов рівно три роки тому – 30 червня 2011 року. На першій сторінці – перше інтерв'ю Костянтина Єфименка в якості голови Благодійного фонду. Його назва – девіз новоствореної організації: «Із незламною вірою в добро!» Перебігаю очима рядок за рядком – і переконуюся: те, що три роки тому було лише планами і проектами на папері, сьогодні якщо не завершено, то знаходиться на цій стадії.

Олена Ткач

Що допомогло це зробити? Віра в Бога, в команду і в себе? Велике бажання творити благо для інших чи щоденна наполеглива праця? А може, все разом узятє?!

- Костянтин Олексійовичу, ось цитата із вашого інтерв'ю трирічної давнини: «Кожен із нас повинен відчувати оте велике й незрівнянне ні з чим щастя – щастя віддавати... Віддавати частинку душі, часу, власних статків іншим. Бути корисним людям - у цьому й полягає сенс життя». Чи змінилася Ваша думка з цього приводу, чи, можливо, вона набула іншого змісту, заграла іншими відтінками життєвих барв?

- Ні, не змінилася абсолютно. Повірте, ідея створення благодійного фонду виникла не спонтанно, цьому передувала тривалий власний еволюційний процес. А почався він із виховання, фундамент якого заклали батьки, продовжився у школі та університеті, до нього додалася синергія певного життєвого досвіду вже в дорослому віці. Тому підхід до цієї справи з мого боку був абсолютним сформованим і усвідомленим.

Я й зараз глибоко переконаний: людина, яка досягла певних висот, обов'язково повинна нести тепло і добро людям. Кожен, хто отримав

від Бога певні блага й живе краще, ніж переважна кількість людей, повинен віддячити долі, а найкраща подяка - це допомога тим, хто цього потребує найбільше.

За три роки існування фонду можемо зробити висновки про те, що в суспільстві щасливих людей значно менше, ніж тих, хто стикається, на жаль, із великими проблемами. Дійсно, фонд не може допомогти всім у місті, тому що ми одні, а проблем надто багато. Проте для нас існує одне-єдине правило: якщо ми беремося за якусь справу, то намагаємося її абсолютно чітко довести до логічного завершення, тільки потім розпочинаємо інший проект. Чесно кажучи, мрію, щоб такі фонди, як наш, у місті з'являлися хоч щодня. На сьогодні вже є кілька організацій - наших однодумців, і хоча моделі їхніх об'єднань дещо не схожі на нашу, проте суть одна і завдання в нас спільні. Ми знаємо цих людей і щиро радіємо їхнім упевненим крокам на шляху до незламної віри в добро.

Дійсно, якщо білоцерківці, які досягли певних життєвих успіхів, поділяться своїм досвідом, або втішним словом підтримки, або матеріальними статками, - то буде велика допомога і надія для всього міста. Так побудоване життя, інакше бути не може.

- Ще одна цитата з того інтерв'ю: «...ми плануємо підтримати, в першу чергу, дітей і людей похилого віку – інвалідів, пенсіонерів, ветеранів». Жодного слова ще немає про Академію пенсіонерів. Пане Костянтин, Ви тоді скромно промовчали чи ідея її створення народилася значно пізніше?

- Підтримка дітей і літніх людей – наш першочерговий завдання. Не нав'язуючи нікому своєї думки, вважаємо, що інші категорії фізично здорових громадян, які мають руки й ноги, голову на плечах, повинні піклуватися про себе самі. Погодьтеся, сьогодні можливості в молоді та й у більш зрілих людей досить великі, було б, як-то кажуть, бажання трудитися. Я знаю особисто багатьох людей, які щось зробили у своєму житті, наприклад, побудували кафе, магазин, створили власний бізнес тощо. Знайомий також з іншими людьми, які сидять, дивляться телевизор, не вилазять із форумів, звичайно ж, усі і всіх критикують, натомість самі в цьому житті навіть не пробували чимось зайнятися. Що відрізняє ці категорії людей між собою? Одні, не лякаючись труднощів і відповідальності, ставали й працювали зранку до вечора. Інші ж знаходили лише причини, які не дозволили їм заявити про себе. Я не бачив людини, яка хотіла б збудувати магазин, жила цією мрією і не відкрила його. Хай, можливо, магазин був меншим за площу чи не на тому місці, проте він обов'язково був! Але я сотнями бачив людей, які навіть не намагалися зрушити камінь із місця у якійсь справі, але звинувачували всіх і все.

Щодо пенсіонерів, то ми довго думали, як найвлучніше допомогти саме цій категорії білоцерківців. Зважаючи на мізерність пенсій, відразу виникає ідея зарадити проблемі продуктовими пайками. Не на

одному засіданні Правління фонду обговорювалося це питання, велися палкі дискусії, але вирішено було звернутися до європейського досвіду. Саме пенсіонери країн Європи найбільше подорожують, відвідують музеї, відпочивають у кафе, тобто проводять вільний час переважно в колі однолітків. Так, там дещо інші розміри пенсійного забезпечення, скажете ви, та й можливості у них значно більші. Але ніхто не заперечуватиме, що людині вкрай потрібне спілкування, тим паче з тими, хто має спільні інтереси, чия молодість минула в період однієї епохи. І ми спробували підійти до вирішення цього питання максимально системно. Я не знаю, чи є аналоги Академії пенсіонерів в Україні, але наш проект заслуговує на увагу. І ми готові поділитися своїм досвідом з усіма, хто має подібні прагнення.

- Якщо три роки тому Ви стверджували, що пріоритетним проектом фонду є відбудова храму на Замковій горі «як символу незламності наших предків і водночас як символу об'єднання нащадків навколо ідеї процвітання рідного міста». Сьогодні, коли він уже споруджений, який із проектів можете віднести до цієї категорії?

- Кожен проект, який ми ведемо і яким живемо, є для нас пріоритетним. Якщо говорити про спорудження храму, то цьому проекту передувало кілька інших, не менш важливих і значимих: це й проведення фундаментальних розкопок на Замковій горі, і їх успішне завершення; підготовка артефактів для створення музею, який плануємо облаштувати в так званому нижньому храмі; видання книги «Браницькі», присвяченої родині, яка зробила вагомий внесок у розбудову міста Біла Церква, у тому числі й Замкової гори. На сьогодні загальнобудівельні роботи щодо спорудження храму завершені, нині закінчується процес формування одного з бастіонів на території дитинця міста, упритул підійшли до затвердження концепції розпису новозбудованого храму, а з дня на день художники вже приступлять до розпису зовнішніх стін церкви. До речі, закінчується облаштування відливів, приведення до порядку території, укріплення схилів тощо. Покладаємо надії, що у вересні-жовтні нічого не завадить нам приступити до розпису внутрішніх стін храму. Крім того, співробітники Інституту археології НАН України завершили роботи щодо розкриття фундаментів давньоруського храму й підготували їх до музеєфікації, а проектна організація готує відповідний проект. До кінця біжучого року плануємо завершити й ці роботи.

Продовження на стор. 2